

ArcelorMittal

Nationalisatie van de staalsector onder controle van de arbeiders!

Leugens en verraad hebben we gezien van de kant van het patronaat en de overheden. De opofferingen waren er voor de arbeiders. En dat alles om tot de sluiting te komen? Hier toont het kapitalisme haar misprijzen en arrogantie. Waarom verder gaan binnen deze logica? Een sector die zo belangrijk is als de staalindustrie zou onder democratische controle van de gemeenschap moeten vallen, net zoals de financiële en de energiesector. Wat rechtvaardigt de beslissing van Mittal om onze toekomst en die van onze kinderen te vernietigen enkel om hun winst veilig te stellen.

Het gemeenschappelijk vakbondsfront heeft terecht bij formateur Di Rupo geprotesteerd tegen het feit dat de staat wel 4 miljard kon vrijmaken om de speculanten en de aandeelhouders van Dexia te redden. Het is niet de eerste maal dat de banken kunnen profiteren van het belastingsgeld van de gemeenschap. Waarom zou het wapen van de nationalisatie niet worden toegepast in de staalindustrie? Om jobs te redden, niet de winsten van de aandeelhouders.

Waarom moet ons zweet HUN winsten dienen ?

Sinds het failliet van Forges de Clabecq in 1997 vertelde men alle metaalarbeiders dat de staalindustrie in België verleden tijd was. "Jullie beseffen het toch 'kameraden' ... De enige hoop is een privéovernemer". Hoeveel keer hebben we dit refrain gehoord? Om die privéovernemer aan te trekken, moeten er uiteraard inspanningen op vlak van flexibiliteit en loon worden gedaan. Cadeau's voor het patronaat, daarvan hebben we er genoeg gezien. Hoeveel geld is er verdwenen in de zakken van de superrijken terwijl onze scholen middelen nodig hadden? En onze pensioenen, en onze wegen en onze ziekenhuizen, ... ? Wij hebben op alle mogelijke manieren betaald. En nu zou de rekening opnieuw bij ons terecht komen?

Er moet een andere logica komen. Het spreekwoord zegt dat een ezel zich nooit twee keer aan dezelfde steen stoot. We mogen geen enkele illusie creëren in de privésector. Die heeft geen oplossing voor ons in petto. Slechts één ordewoord kan onze jobs redden: de productiemiddelen moeten uit de klauwen van de privé worden gehaald en in handen van de gemeenschap worden gebracht. Uiteraard niet om het nadien terug te privatiseren! Waarom worden de verliezen gecollectiviseerd en de winsten geprivatiseerd? We hebben deze situatie al eens

gekend, in de jaren '80 en '90, bij de verkoop aan Usinor met een sterke betrokkenheid van de Waalse regering die slechts wachtte tot een privé overnemer kwam opdagen.

Nationaliseren: Onmogelijk? En hoe?

Voor de Waalse minister Jean-Claude Marcourt is nationaliseren "onmogelijk voor de Europese Unie ». Zijn kabinet beweert dat enkel een commerciële overname de warme fase kan redden. ArcelorMittal moet dan toestaan dat een concurrent de productiemiddelen overneemt. De Europese aanbeveling tegen nationalisatie zijn trouwens in 2008 opzij gezet om de banken te redden. Waarom niet om onze jobs te redden?

Uit de verklaringen van Marcourt & Co blijkt dat we niet kunnen rekenen op de traditionele politici om ons te helpen. Wanneer we erin slagen de nationalisatie via strijd af te dwingen, dan moeten we vermijden dat dergelijke tegenstanders van een nationalisatie de staalindustrie zouden leiden. De manier waarop vandaag de openbare sector (bijvoorbeeld de NMBS) wordt beheerd, is een stevig argument om "niet op zo'n manier" te zeggen. Ditmaal zouden we immers graag hebben dat het werkt ...

Nationaliseren, zonder terugkoop noch schadevergoeding, onder controle van de arbeiders en hun gezinnen.

De impact van de staalindustrie op de regio is van die aard dat de terugkoop van de productiemiddelen door de overheid volledig gerechtvaardigd is. Maar waarom terugkopen? De gemeenschap is voldoende beroofd door ArcelorMittal. Bovenop de zeer gulle fiscale cadeau's kregen ze 236 miljoen euro voor

de CO² emissies, het Waals Gewest heeft 20 miljoen geïnvesteerd in het wetenschappelijk onderzoek van ArcelorMittal, ... In feite moeten we zelfs geld terugvragen!

ArcelorMittal is geen geïsoleerde gebeurtenis. Overal ter wereld gaan arbeiders en jongeren in actie tegen het systeem dat enkel uit is op winst. Ze bezetten pleinen en beheren deze op basis van algemene vergaderingen. Waarom na de bezetting van de pleinen in Egypte, Spanje, Griekenland... en de

bezetting van Wall Street niet overgaan tot de bezetting van ons bedrijf?

De nationalisatie zonder schadevergoeding onder de democratische controle van de arbeiders en de gemeenschap is het enige positieve antwoord. De metallo's kennen hun bedrijf perfect en zijn in staat zijn een collectieve en democratische directie te vormen.

**Hoe kunnen we dit idee concreet maken?
Door een bezetting van het bedrijf
en de vorming van een democratisch strijdcomité,
gebaseerd op algemene vergaderingen die de beslissingen nemen.**

Een internationale strijd is nodig

In Luxemburg heeft ArcelorMittal de "voorlopige" sluiting aangekondigd van de staalfabriek en van één van de twee pletwalsen van Schiffange. 600 metaalarbeiders zullen in een "tewerkstellingscel" worden gedropt. Ook bij de onderaannemers gaan talloze jobs verloren. In Frankrijk wordt de site van Florange-Hayange bedreigd met sluiting. Voor 1100 arbeiders volgt er technische werkloosheid en minstens 400 interimarbeiders verliezen hun job. Ook andere sites in Europa worden bedreigd terwijl de arbeidscondities overal in de groep onder druk staan.

Geen enkel vertrouwen in de toekomstige regering !

Leterme had het al beloofd: we kunnen geen 2 tot 3 miljard besparen zonder "de bevolking" ook in haar beurs te raken. De 10 miljard € die voor de begroting van volgend jaar gevonden moet worden, wordt vooral gezocht in besparingen o.a. in onze sociale zekerheid.

Stelen van de armen om aan de rijken te geven

Is er een alternatief? In 2009 boekten de bedrijven in ons land 94 miljard euro winst (voor belastingen). Hierop betaalden ze slechts 11 miljard euro belastingen, een tarief van 11,8%. Is het onrealistisch om te denken dat daar nog geld te rapen valt?

Volgens de vier klassieke partijen kan dit totaal niet ter sprake komen. Een vermogensbelasting is voor hen "ontoepasbaar" omdat er geen vermogenskadaster is. Als de onderhandelaars het aandurven een verhoging van de nucleaire rente tot 750 miljoen euro voor te stellen, dreigt de baas van GDF-Suez-Electrabel onmiddellijk met het blokkeren van alle investeringen in België.

De rijksten hoeven niet echt wakker te liggen van de besparingsoperatie.

Tegen deze logica hebben we een grootschalig syndicaal antwoord nodig. De BBTK heeft de kwestie van een algemene staking tegen de besparingspolitiek naar voor gebracht. Dit is een schitterend initiatief. Maar de syndicale strijd heeft ook een

politieke vertaling nodig.

De PS zal deze keer de eerste minister leveren. De vraag is hoeveel anders het besparingsprogramma er zal uitzien? In Vlaanderen is enkele maanden geleden een nieuwe socialistische beweging ontstaan, Rood. Dit initiatief werd genomen door de linkervleugel SP.a Rood, waarvan de woordvoerder Erik De Bruyn, 33% haalde in de voorzittersverkiezingen in 2007. Deze groep is tot de conclusie gekomen dat het onmogelijk is de SP.a te verlinksen of democratischer te maken. Ook Franstalig België is rijp voor zo'n initiatief.

Elke dag worden we immers overdonderd door propaganda van de rijken zonder dat iemand antwoordt. Wij, gewone mensen, hebben geen partij meer die vecht voor onze rechten.

LSP denkt dat een dergelijke partij, samen met strijdbare vakbonden, noodzakelijk is om een einde te stellen aan de sociale afbraak.

Contacteer ons!

LSP - Linkse Socialistische Partij

02/345.61.81

www.socialisme.be - info@socialisme.be

